II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

KOMMISSIONENS FORORDNING (EU) Nr. 550/2011

af 7. juni 2011

om fastsættelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af visse begrænsninger for anvendelsen af internationale kreditter fra projekter, der omfatter industrigasser

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF ([1]), særlig artikel 11a, stk. 9, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Endemålet for De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC), som blev godkendt ved Rådets afgørelse 94/69/EF af 15. december 1993 om indgåelse af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer ([2]), er at stabilisere koncentrationerne af drivhusgasser i atmosfæren på et niveau, som vil forhindre farlig menneskeskabt påvirkning af klimasystemet. For at nå dette mål må stigningen i den globale gennemsnitstemperatur ved jordoverfladen begrænses til 2 °C over de præ-industrielle niveauer, som det blev vedtaget på klimakonferencen i Cancún i december 2010 og nedfældet i »Københavnsaftalen«. Den seneste rapport fra Det Mellemstatslige Panel for Klimaændringer (IPCC) viser, at for at nå dette mål skal de globale drivhusgasemissioner toppe i 2020. Det forudsætter en forøgelse af de globale bestræbelser i alle lande med store drivhusgasemissioner.

(2) Hvis vi skal klare denne udfordring, må kulstofmarkederne spille en væsentlig rolle. De vil gøre det muligt for os at nå målene med færre omkostninger og også at øge ambitionsniveauet. Kulstofmarkeder kan desuden være en effektiv vej til at overføre midler til udviklingslandene og hjælpe os med at virkeliggøre den internationale finanspakke på 100 mia. $, der blev besluttet i København. Det vil kræve en væsentlig forøgelse af eksisterende mekanismer, herunder reformen af mekanismen for bæredygtig udvikling (clean development mechanism — CDM) for at øge anvendelsen af standardiserede udgangsdata og oprettelse af nye markedsmekanismer.

(3) Kyotoprotokollen, der blev godkendt ved Rådets beslutning 2002/358/EF af 25. april 2002 om godkendelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af Kyotoprotokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og om den fælles opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse hermed ([3]), fastsatte emissionsreduktionsmål for 39 parter for perioden 2008-12 og indførte to mekanismer til oprettelse af internationale kreditter, som parterne kan anvende til udligning af emissioner. Fælles gennemførelse (JI) giver mulighed for at oprette emissionsreduktionsenheder (ERU), hvorimod mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM) giver mulighed for at indføre godkendte emissionsreduktioner (CER).

(4) JI og CDM er såkaldt rene kompensationsmekanismer, hvor 1 ton reducerede drivhusgasemissioner giver ret til at udlede 1 ton drivhusgasemissioner et andet sted. Medens sådanne ordninger generelt hjælper med til at reducere omkostningerne ved global emissionsreduktion ved at muliggøre indsats i lande, hvor det er mere omkostningseffektivt, bidrager de ikke til de reduktionsbestræbelser, der er nødvendige for at nå nærmere 2 °C-målet.

([1]) EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32.
([2]) EFT L 33 af 7.2.1994, s. 11.
([3]) EUT L 130 af 15.5.2002, s. 1.

(5) For at holde den globale opvarmning på under 2 °C har EU taget den holdning, at industrilandenes forpligtelser burde suppleres af hensigtsmæssige afbødende foranstaltninger gennemført af udviklingslandene, navnlig de mest avancerede blandt dem. Parallelt hermed burde der gradvis udvikle sig et bredt internationalt kulstofmarked, der kan føre til de nødvendige globale reduktioner på en effektiv måde, hvor der skabes internationale kreditter for emissionsreduktioner, der opnås under et benchmark, som fastsættes under de forventede emissioner i mangel af emissionsreducerende foranstaltninger. Det forudsætter, at udviklingslandene gennemfører passende afbødende foranstaltninger. De mindst udviklede lande burde i højere grad deltage i CDM, og samtidig burde mere avancerede udviklingslande gradvis styre mod deltagelse i sektorbestemte markedsmekanismer og i sidste ende nå frem til systemer med lofter og handel ([1]).

(6) Deltagelse i JI og CDM er frivillig ligesom beslutningerne om at tillade anvendelse af kreditter i emissionshandelsordninger. Der skelnes derfor mellem kreditter, der er blevet skabt, og kreditter, som parterne i Kyotoprotokollen har besluttet at tildele i henhold til de pågældende landes egen lovgivning. Derfor blev det i direktiv 2003/87/EF allerede udelukket at anvende tildelte enheder (AAU'er), og ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/101/EF ([2]) blev det godkendt at anvende visse JI- og CDM-kreditter med ensartede begrænsninger for anvendelsen af internationale kreditter fra atomkraft-, arealanvendelses- og skovprojekter; medlemsstaterne kunne tillade driftsledere at anvende et vist antal af andre typer internationale kreditter. Direktiv 2003/87/EF foreskriver, at der vedtages ensartede gennemførelsesbestemmelser angående begrænsninger for anvendelsen internationale kreditter.

(7) Anvendelse af internationale kreditter fra projekter, der omfatter trifluormethan (HFC-23) og nitrogenoxid (N_2O) fra adipinsyreproduktion (i det følgende »industrigasprojekter«) burde begrænses. Det er i overensstemmelse med Det Europæiske Råds konklusioner fra oktober 2009, hvor udviklingslandene, og især de mere avancerede blandt dem, opfordredes til at træffe hensigtsmæssige afbødende foranstaltninger. Langt størstedelen af industrigasprojekterne ligger i avancerede udviklingslande med tilstrækkelige muligheder for selv at finansiere de billige reduktioner, og indtægterne fra tidligere projekter af denne type skulle være tilstrækkelige til at finansiere dem. Indførelse af anvendelsesbegrænsninger for industrigasprojekter, navnlig hvis de følges op af respektive beslutninger på internationalt plan, burde bidrage til at opnå en mere lige geografisk fordeling af fordelene ved de mekanismer, der blev oprettet under Kyotoprotokollen.

(8) Industrigasprojekter forårsager bekymringer med hensyn til miljøet. Usædvanlig høje afkast i forbindelse med destruktion af HFC-23 har ført til fremme af fortsat produktion og anvendelse af chlordifluormethan (HCFC-22), et kraftigt ozonnedbrydende drivhusgasstof, i registrerede anlæg på det højeste tilladte niveau for projektaktivitetmetoden. Som følge heraf kunne produktionen af HCFC-22 være højere, end hvad den ville have været, hvis der ikke fandtes projektaktiviteter. Dette underminerer »Montreal-tilpasningen af produktion og forbrug af HCFC'er« fra 2007 under Montreal-protokollen om stoffer, der nedbryder ozonlaget ([3]), der går ud på at fastlægge en fremskyndet udfasning af HCFC-22 som ikkeråvare. Det er heller ikke i overensstemmende med medlemsstaternes finansiering af udfasningen af HCFC-22-produktionen gennem bidrag til den multilaterale fond under Montreal-protokollen. Disse høje afkast resulterer i fordrejninger af økonomiske tilskyndelser og konkurrence og i omlægning af produktionen fra adipinsyreproducenter, der er etableret i EU, til producenter i tredjelande. Den meget mere favorable behandling af adipinsyreproducenter, der deltager i Kyoto-mekanismerne, end dem, der deltager i EU-ordningen fra 2013, vil øge risikoen for lignende produktionsomlægninger og en nettostigning i de globale emissioner. For at mindske forvridninger af økonomiske tilskyndelser og konkurrencen og undgå gasemissionsudslip er det berettiget at indføre begrænsninger på anvendelsen af disse internationale kreditter.

(9) Internationale kreditter fra industrigasprojekter bidrager ikke til teknologioverførsel eller til den nødvendige langsigtede omlægning af energisystemerne i udviklingslandene. Nedbringelse af disse industrigasser ved hjælp af JI eller CDM bidrager ikke til at mindske de globale emissioner på den mest effektive måde, fordi projektudviklernes høje afkast ikke anvendes til emissionsreduktioner.

(10) Der er i artikel 11a, stk. 9, i direktiv 2003/87/EF hjemmel for at anvende en fuldstændig begrænsning af bestemte kreditter. Det er hensigtsmæssigt at anvende en sådan begrænsning i tilfælde af industrigasprojekter. En fuldstændig anvendelsesbegrænsning fjerner på bedste

([1]) Rådets konklusioner, Forberedelser til 16. samling i partskonferencen (COP16) under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC), Cancún (29.11.-10.12.2010); 3036. samling i Rådet Miljø, Luxembourg, 14.10.2010; 2968. samling i Rådet Miljø, Luxembourg, 21.10.2009 og tilslutning i Formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råd i Bruxelles den 29.-30.10.2009.

([2]) EUT L 338 af 13.11.2004, s. 18.

([3]) Montreal-protokollen om stoffer, der nedbryder ozonlaget, som tilpasset og ændret på den 19. samling for parterne i Montrealprotokollen (17.-21.9.2007).

måde uønskede konkurrencemæssige og miljømæssige følger af de pågældende kreditter, forbedrer omkostningseffektiviteten af globale emissionsreduktioner og kulstofmarkedets miljømæssige resultater ved at tilskynde til kulstoffattige investeringer.

(11) I overensstemmelse med artikel 11a, stk. 9, i direktiv 2003/87/EF vil foranstaltningerne i denne forordning finde anvendelse fra den 1. januar 2013, hvilket er i overensstemmelse med den pågældende artikel, der foreskriver over seks måneder og under tre år fra vedtagelsen. Anvendelsen af kreditter fra industrigasprojekter til overholdelsesforpligtelser i 2012 berøres ikke af disse foranstaltninger.

(12) Foranstaltningerne i denne forordning er i overensstemmelse med udtalelse fra Udvalget for Klimaændringer —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Fra den 1. januar 2013 er det forbudt at anvende internationale kreditter fra projekter, der omfatter destruktion af trifluormethan (HFC-23) og nitrogenoxid (N_2O) fra adipinsyreproduktion, jf. artikel 11a i direktiv 2003/87/EF; dette forbud omfatter ikke anvendelse af kreditter vedrørende emissionsreduktioner inden 2013 fra eksisterende projekter af disse typer til anvendelse i forbindelse med emissioner fra EU's emissionshandelsordning, der finder sted i løbet af 2012, som vil være tilladt indtil den 30. april 2013 inkl.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. juni 2011.

På Kommissionens vegne
José Manuel BARROSO
Formand